

[Rønholt]

sely, at uretfærdigt opkrævede afgifter ikke kan tilbageføres retfærdigt. Prøv blot at se på de mange klager vedrørende tildeling af mælkekvoterne.

Selvreguleringsmodellen som foreslået på Socialdemokratiets konference i fredags har jeg heller ikke stor tillid til. For det første fordi det vil kræve mere eller mindre organisations- tvang, og enhver, der kender mig, vil forstå, at det ikke er min livret. For det andet vil det skabe et overdrevent forbrug af konsulenter med deraf øgede krav om flere offentlige tilskuds- midler. Prøv også at tænke på, hvilket afhæn- gighedsforhold mange landmænd vil bringe sig i i forhold til konsulenten. Endelig har jeg van- skeligt ved at acceptere, at man med omsætteli- ge kvoter kan betale sig til en større forurening.

Om pesticidafgifter: I forlængelse af det, jeg sagde tidligere om afgifter på handelsgødning, gør de samme betænkkeligheder sig gældende. Der er i forvejen afgifter. Jeg finder det accep- tabelt, dersom hele provenuet går til revurde- ring af gamle midler, til en hurtigere godken- delse af nye og mere miljøvenlige midler og til forskning.

I Det Konservative Folkeparti tager vi af- stand fra produktionsafgifter, hvis de blot har fiskal karakter. Vi ønsker ikke forringede kon- kurrencevilkår for danske landmænd i forhold til andre landmænd i EF. Det er i øvrigt karak- teristisk, så hurtigt forsøgsresultaterne med hensyn til nedsat dosering slår igennem hos landmændene, også selv om konsekvenserne er en arbejdsdag, der starter kl. 4 om morgenen el- ler før. Det siger noget om, at fiskale og ad- færdspåvirkende afgifter er overflødige, når blot landmændene har en miljømæssig tilskyn- delse.

Det største miljømæssige initiativ, Folketin- get kan tage i denne sammenhæng, er at udtryk- ke tillid til landmændene. Det pædagogiske virkemiddel er også i denne sammenhæng be- tydelig mere virkningsfuldt end stokkemeto- den.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

To ting til hr. Rønholt.

Hørte jeg rigtigt, at hr. Rønholt sagde, at det var de rigtige beslutninger, der blev taget i 1987, da vandmiljøplanen blev besluttet? Det kan jeg se, at hr. Rønholt nikker til. Det var altså de rig-

tige beslutninger. Beslutningerne indeholdt nogle midler og en målsætning.

Men nu står vi jo altså, hr. Rønholt, i en situ- ation, hvor målsætningen ikke er nået. Hvor- dan kan det så være rigtige beslutninger, et fler- tal tog dengang? Midlerne har jo ikke virket indtil nu. I stedet for står vi med et papir, som udsætter målsætningen til en ukendt dato i det næste årtusinde.

Det andet, jeg vil spørge hr. Rønholt om, er den meget kloge tale om sammenhæng mellem GATT og EF og national landbrugspolitik. Men hr. Rønholt: Hvorfor arbejder regeringen så ikke for at få miljøspørgsmål ind i GATT- forhandlingerne? Og hvorfor stritter regerin- gen så imod at lave EF's landbrugspolitik om, så den prioriterer miljøet, og så den begynder at kunne løse disse problemer? I stedet for kører regeringen en politik i EF, der stort set følger de slagne spor, der, som det så smukt er beskrevet i en kronik i dag i Politiken, er medansvarlige for, at det er gået galt miljømæssigt.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Jeg er glad for, at hr. Gade just tog denne be- tragning op, ikke mindst set i relation til hr. Rønholts senere bemærkninger om, at man i hvert fald ikke skulle klandre de danske land- mænd for ikke at have fulgt planen op.

Jeg er helt enig med hr. Rønholt. De, der skal klandres, er de politikere, der i 1987 vedtog en handlingsplan, som ikke gav det ønskede resul- tat. Det kan hr. Rønholt overbevise sig om ved at læse statusnotatet fra 1990, fra Vandmiljø 1990 og fra konsensuskonferencen. Så kan man ikke komme her og sige, at man har truffet de rigtige beslutninger. Næh, man skulle hellere erkende, at det gjorde man ikke, men nu vil man gerne være med til at rette op på de skæv- heder. Det synes jeg havde været bedre. Det er det ene, jeg skal sige.

Det andet er spørgsmålet om afgifter og kvo- ter. Jeg er da glad for, at hr. Rønholt forholdt sig til de to ting, måske ud fra en anden opfat- telse end den, jeg har givet udtryk for.

Det, der er vigtigt, er, at man erkender, at disse to elementer selvfølgelig også skal diskuteres under det videre udvalgsarbejde, uanset hvil- ken holdning man har til det. Jeg vil da gerne spørge hr. Rønholt, om han ikke er enig i, at selvfølgelig skal de det, uanset hvad hr. Røn-